

РЕШЕНИЕ

№ 3163

гр. София, 12.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 75 състав,
в публично заседание на 24.04.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Геновева Йончева

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **2696** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано по жалба на Б. В. Х. срещу Заповед № 23-4332-000821 от 16.02.2023 г. на И. В. Й. - полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), за налагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2а, б. „а“ ЗДвП - „прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца“.

В жалбата не се посочват конкретни пороци на заповедта, а в съдебно заседание жалбоподателят моли обжалваната заповед да бъде отменена. Не претендира разноси.

Ответникът – полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи, не изразява становище по оспорването.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител и не застъпва позиция по основателността на жалбата.

Съдът, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

На 09.02.2023 г. в [населено място], по [улица], с посока на движението от пл. Л. мост към [улица]. Б. В. Х. е управлявал личният си лек автомобил БМВ 535 И с рег. [рег.номер на МПС] . При извършена около 00.50 ч. проверка от полицейски служители, жалбоподателят представил СУМПС № HUSA9 06014BV9XV 34,

издадено на 15.11.2013 г. от Обединено кралство Великобритания. Изготвена е справка чрез ОДЧ при ОПП-СДВР, при която установено, че водачът не е напуснал територията на Република България от 07.2021 г.

Полицейските служители приели, че водачът е извършил нарушение на чл. 162, ал. 1 ЗДвП, за което е съставен АУАН Серия ГА №707434/09.02.2023 г., връчен своевременно на жалбоподателя срещу подпис. В акта е посочено, че водачът има възражения срещу фактическите констатации в акта.

На същата дата е издадена процесната заповед № 23-4332-000821, с която на основание чл. 171, т. 2а, б. „а“ ЗДвП по отношение на Б. Х. е наложена принудителна административна мярка „прекръпяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца“. Заповедта е връчена на 23.02.2023 г.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от активнелегитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима, като разгледана по същество е основателна.

Съгласно чл. 168, ал.1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е акта с целта на закона.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По делото на л. 14 е приложена Заповед № 8121з – 1524/09.12.2016 г. на министъра на вътрешните работи за определяне на служби за контрол по ЗДвП – структури на МВР. На основание чл. 165 с.з. и чл. 33, т. 9 ЗМВР, с т. 3 от заповедта областните дирекции на МВР и СДВР са определени да осъществяват контрол по ЗДвП. На основание законовата делегация на чл. 172, ал. 1 ЗДвП директорът на СДВР, със Заповед № 513з-1618/26.02.2018 г. /л.15/, е определил длъжностните лица, оправомощени да издават заповеди за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, 5, буква „а“ и т. 6 ЗДвП, сред които по т. 2 държавни служители от отдел „Пътна полиция“ при СДВР – полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР. Процесната заповед е издадена от И. В. Й., която съгласно приложената на л. 21 Заповед № 513з-8641/28.11.2019 г. заема длъжността полицейски инспектор III степен в 01 група „Административно-наказателна дейност“ на 03 сектор „Административно обслужване“ към отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи. Тази длъжност е в обхвата на посочената в Заповед № 513з – 1618/26.02.2018 г. г., поради което съдът намира, че оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган.

Спазено е изискването за форма – в заповедта са изложени фактическите и правни основания за налагането ѝ, противно на твърденията в жалбата в обратната насока. Същата е мотивирана с конкретни прояви на жалбоподателя, които изпълват състава на административно нарушение, за което е съставен АУАН. Съобразно съдържането на акта съдът намира, че административният орган е изложил точно, ясно и обективно установените факти и обстоятелства и е обосновал в достатъчна степен направените от него изводи, позволяващи еднозначно да се изведе волята му за издаване на акт с

посоченото съдържание.

Не се констатира съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да са от такова естество и интензитет, че да рефлектират върху валидността и обосноваването на акта, включително такива, които да са ограничили правото на защита жалбоподателя.

Оспорената заповед обаче е издадена при неправилно приложение на материалния закон.

Съгласно чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка „прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства - за срок от 6 месеца до една година. Срокът е на този вид принудителна административна мярка е от 6 месеца до една година.

Спорният въпрос по делото е дали това свидетелство за управление на МПС е валидно, във връзка с приложението на разпоредбата на чл. 162, ал. 1 ЗДвП, която предвижда, че българските граждани могат да управляват моторни превозни средства на територията на Република България с чуждестранно национално свидетелство, когато то не е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария в срок до 3 месеца от датата на влизането им в страната. По аргумент от изложеното, СУМПС на български гражданин, издадено в чужбина е валидно при следните алтернативно предвидени хипотези: 1. негов издател е държава, договаряща по Конвенцията за движението по пътищата и свидетелството отговаря на изискванията на приложение № 6 към конвенцията; 2. издадено е от държава, договаряща по договор относно статута на техните въоръжени сили при условията на чл. IV, б. "а" от него; 3. СУМПС е придружено от легализиран превод на български език; 4. СУМПС е международно и отговаря на изискванията на приложение № 7 към Конвенцията за движението по пътищата; 5. СУМПС е издадено от държава-членка на Европейския съюз, или от друга държава – страна по споразумението за Европейското икономическо пространство или от Конфедерация Швейцария.

Представеното СУМПС № HUSA9 06014BV9XV 34 е издадено на 15.11.2013 г. от О. кралство Великобритания и е със срок на валидност до 14.11.2023 г. Доколкото при проверката оспорващият е представил СУМПС, издадено във Великобритания – държава, която не е членка на Европейския съюз и не е страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, следва да се съобрази разпоредбата на чл. 162, ал. 1 от ЗДвП, според която българските граждани могат да управляват моторни превозни средства на територията на Република България с чуждестранно национално свидетелство, когато то не е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария, в срок до 3 месеца от датата на

влизането им в страната. Пряка последица от изтичането на тримесечния срок, визиран в цитираната разпоредба, е derogиране валидността на чуждестранното свидетелство за управление на МПС за територията на Република България. Действително това не лишава водача от правоспособност да управлява МПС, но същият губи правото да управлява МПС на територията на страната, тъй като не притежава валидно СУМПС по смисъла на националното законодателство. Тоест управлението на МПС от водач в хипотезата на чл. 162, ал. 1 ЗДвП – с чуждестранно СУМПС, след изтичане на тримесечния срок от датата на влизането му в страната, е равнозначно на управление на МПС без свидетелство за правоуправление.

В обжалваната заповед не е посочено и липсват данни кога водачът е влязъл на територията на Р България, за да бъде направена преценка дали този срок е изтекъл. От страна на административния орган не са ангажирани доказателства в тази насока. Фактически констатации за това изцяло липсват, като в заповедта бланкетно е посочено, че чуждестранното свидетелство не е подменено след пребиваване повече от 3 месеца в страната. В приложената по делото докладна записка се сочи, че е извършена справка в ОДЧ25, но същата не е представена по делото. Ето защо, съдът не може да приеме за доказан по безспорен начин факта, че жалбоподателят не е спазил тримесечният срок по чл. 162, ал. 1 ЗДвП.

С оглед разпределението на доказателствената тежест между страните, изрично е указано на ответника с определение от 03.04.2023 г., че негова е тежестта да установи фактическите основания, посочени в акта и изпълнението на законовите изисквания при издаването му. Процесуалното му бездействие, обусловило констатираната доказателствена непълнота сочи незаконосъобразност на упражненото властническо правомощие, тъй като остава недоказано наличието на материалноправните предпоставки за прилагане на ПАМ, поради което същата следва да бъде отменена.

Налице е още едно основание за отмяна на процесната заповед. СУМПС на жалбоподателя е издадено на 15.11.2013 г., като към този момент не е влязло в сила Споразумението за оттегляне на О. кралство Великобритания, публикувано в Официален вестник на ЕС на 31.01.2020 г. Съгласно Споразумението, правото на Съюза ще продължи да се прилага за О. кралство и на територията му за "преходен период", продължаващ до 31 декември 2020 г. Споразумението за оттегляне е издадено в преходния период и правото на Съюза се прилага за О. кралство в този преходен период, поради което свидетелството за управление на МПС е приравнено на издадено от държава-членка на Европейския съюз. СУМПС съответства напълно на приложение № 1 към Директива 2006/126/ЕО на Европейския парламент и на съвета от 20.12.2006 г. относно свидетелствата за управление на превозни средства. По силата на Споразумението за оттегляне Директива 2006/126/ЕО е приложима и в Обединено кралство Великобритания до края на преходния период - 31.12.2020 г. От това следва, че до 31.12.2020 г. страните-членки на ЕС и Обединено кралство Великобритания взаимно признават, издадените от тях СУМПС.

Преценката за валидност на СУМПС, издадени от Обединено кралство Великобритания преди 31.12.2020 г., със срок, изтичащ след тази дата, е предоставена на всяка отделна държава – членка на ЕС. На официалната електронна страница на Министерство на вътрешните работи на Република България, в раздел Брекзит, е общодостъпна информация, според която след изтичане на преходния период в Република България СУМПС, издадено от О. кралство, ще бъде признавано като СУМПС, издадено от държава, която е договаряща страна по Конвенцията за

движението по пътищата от 1968 г. и отговарящо на изискванията на приложение № 6 към нея.

Република България в действащото си законодателство липсва разпоредба, която да изключва валидността на издадените преди 31.12.2020 г. от Обединено кралство Великобритания СУМПС, чийто срок все още не е изтекъл, какъвто е и процесния случай. Напротив в съответствие с Известие относно пътуването между Европейския съюз и О. кралство, след края на преходния период и в изпълнение на принципите за последователност и предвидимост по чл. 13 АПК, компетентният държавен орган – Министерство на вътрешните работи, е огласил публично, че тези СУМПС ще се третираат като издадени от държава, която е договаряща страна по Конвенцията за движението по пътищата от 1968г. и отговарящи на изискванията на приложение № 6 към нея. Посоченото изпълва едно от алтернативно предвидените условия на чл.162, ал.1 от ЗДвП за признаване валидността на СУМПС, издадено от друга държава.

В процесния случай свидетелството за управление на МПС на лицето, управлявало автомобила на дружеството жалбоподател, е издадено от Обединено кралство Великобритания преди края на 2020 г., затова по силата на Споразумението за оттегляне и официалното обявление на МВР, по силата на чл. 13 от АПК и на основание чл. 162, ал. 1 ЗДвП, то представлява валидно свидетелство за управление на МПС за категориите, посочени в него, на територията на Република България.

В обобщение съдът намира, че издадената заповед е незаконосъобразна, поради противоречие с материалния закон и като такава следва да бъде отменена.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ АПК, Административен съд София – град, III отделение, 75-ти състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Заповед № 23-4332-000821 от 16.02.2023 г. на полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи.

Решението не подлежи на обжалване.

Същото да се съобщи на страните с изпращане на препис по реда на чл. 137 АПК.

СЪДИЯ: